

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 16. januar 2008

letnik XVI

Št. 2

Zakonodajna iniciativa
Predlog Zakona o lastninskem
nenominiranega kapitala zavarovalnic

2

Sklep državnega sveta iz svoje pristojnost

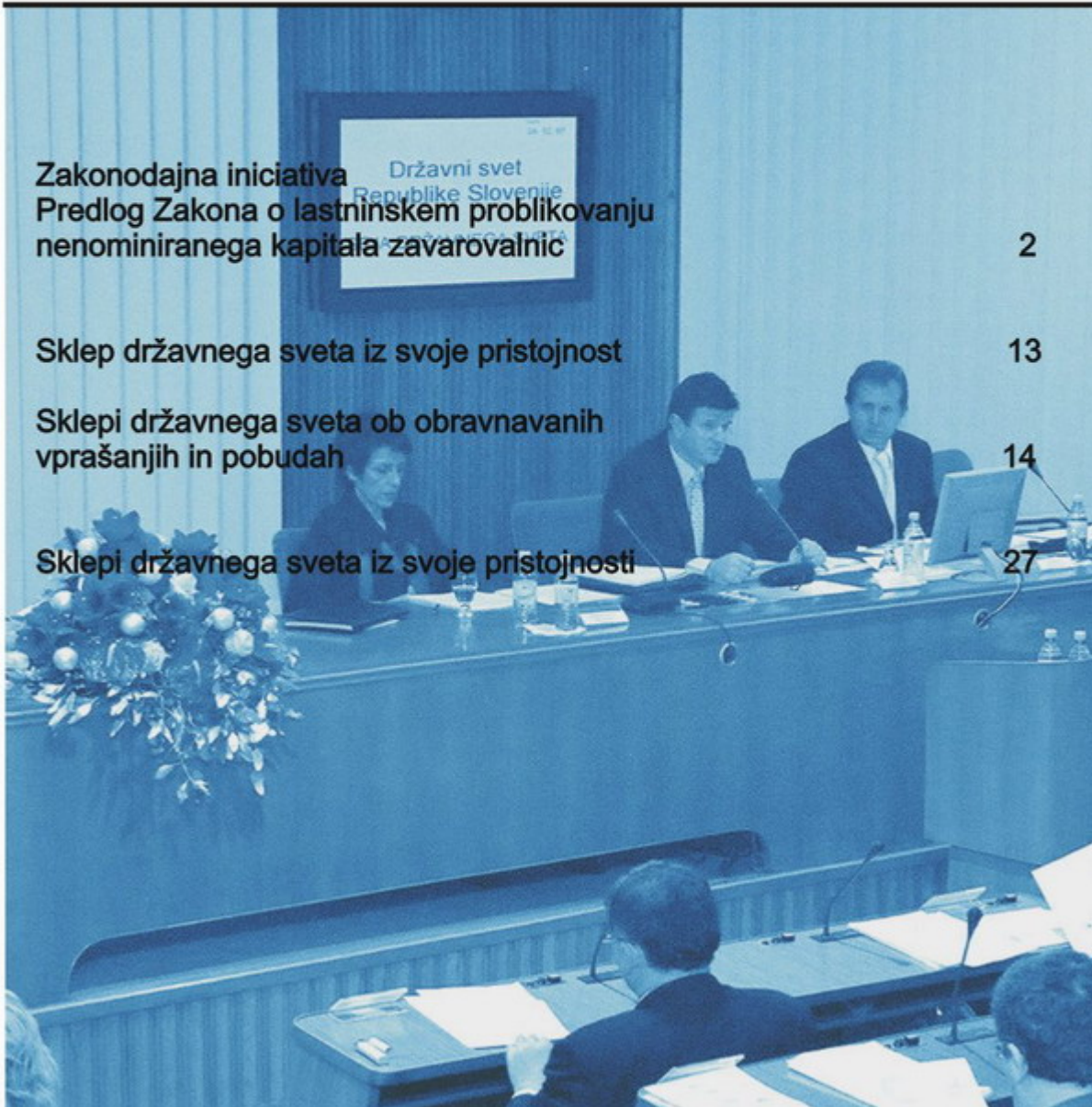
13

Sklepi državnega sveta ob obravnavanih
vprašanjih in pobudah

14

Sklepi državnega sveta iz svoje pristojnosti

27

Prva alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije - državni svet predlaga državnemu zboru sprejem zakonov

PREDLOG ZAKONA O LASTNINSKEM PREOBLIKOVANJU NENOMINIRANEGA KAPITALA ZAVAROVALNIC (ZLPNKZ)

Na podlagi prve alineje 97. člena Ustave Republike Slovenije je Državni svet Republike Slovenije na 2. seji, dne 9. 1. 2008, določil besedilo Predloga zakona o lastninskem preoblikovanju nenominiranega kapitala zavarovalnic in ga na podlagi prvega odstavka 114. člena Poslovnika Državnega zbora (Ur. l. RS, št. 35/02, 60/04 in 64/07) pošilja Državnemu zboru v obravnavo in sprejem.

Zakon o pravnih naslednicah pooblaščenih investicijskih družb v 13. členu določa, da morajo biti delnice pravnih naslednic pooblaščenih investicijskih družb do 25. 1. 2008 uvrščene v trgovanje na organiziran trg vrednostnih papirjev v Republiki Sloveniji. Predpogoj za uvrstitev delnic zavarovalnice v trgovanje na organiziran trg vrednostnih papirjev v Republiki Sloveniji, je sprejem posebnega (tega predloga) zakona na podlagi šestega odstavka 21. člena Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (ZLPZ-1), ki bo dokončno izvedel lastninsko preoblikovanje oziroma omogočil neomejeno prenosljivost delnic. Glede na navedeno se predlaga sprejem zakona po nujnem postopku, da se preprečijo težko popravljive posledice za delovanje države (prvi odstavek 143. člena Poslovnika Državnega zbora).

Državni svet na podlagi 95. člena Poslovnika Državnega sveta pooblašča državnega svetnika Branka Majesa za predstavnika Državnega sveta na sejah Državnega zbora in njegovih delovnih telesih pri obravnavi predloga zakona.

PREDLOG ZAKONA O LASTNINSKEM PREOBLIKOVANJU NENOMINIRANEGA KAPITALA ZAVAROVALNIC (ZLPNKZ)

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM ZAKONA

Državni svet Republike Slovenije je na Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (ZLPZ-1A) - EPA 1463-IV sprejel zahtevo za ponovno odločanje o zakonu. Zakon je Državni zbor Republike Slovenije na 28. izredni seji ponovno sprejel. Državni svet je kljub ponovnemu sprejemu zakona menil, da je črtanje šestega in sedmega odstavka 21. člena Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic, s katerim je želela Vlada Republike Slovenije onemogočiti privatizacijo Zavarovalnice Triglav v višini

35,25 % kapitala s strani fizičnih oseb - nekdanjih zavarovancev iz leta 1990, nesprejemljivo.

Na podlagi zahteve Državnega sveta Republike Slovenije, ki jo je Državni zbor prejel 18. septembra 2007, je predsednik Državnega zbora Republike Slovenije, g. France Cukjati, dr. med., z odlokom z dne 25. septembra 2007 razpisal zakonodajni referendum o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (ZLPZ-1A), ki ga je Državni zbor sprejel 11. septembra 2007.

Vprašanje na referendumu se je glasilo: »Ali ste za to, da se uveljavi Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (ZLPZ-1A), ki ga je sprejel Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 11. septembra 2007?«.

Na referendumu je za uveljavitev zakona glasovalo 273736 upravičencev ali 28,88 %, proti je glasovalo 674132 upravičencev ali 71,12 %. Zakon na referendumu ni bil potrjen, ker zanj ni glasovala večina volivcev, ki so veljavno glasovali.

Ustava RS v 90. členu med drugim določa, da je Državni zbor vezan na izid referendumu. Po 25. členu Zakona o referendumu in o ljudski iniciativi - uradno prečiščeno besedilo (ZRLI - UPB2) (Uradni list RS, št. 26-1285/2007) eno leto po razglasitvi odločitve na referendumu Državni zbor ne sme sprejeti zakona, ki bi bil *vsebinsko* v nasprotju z odločitvijo volivcev. Vezanost Državnega zbora je določena negativno ali prepovedno, kar pomeni, da Državni zbor eno leto ne sme sprejeti zakona, ki bi po svoji vsebini različno uredil določeno materijo od odločitve, za katero so se odločili volivci, *kar ne pomeni, da ne bi smeli predlagati zakona, ki bi bil skladen z odločitvijo volivcev*. Volivci so bili proti zakonski rešitvi, da bi se v Zakonu o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (Uradni list RS, št. 44/02 in 16/03 - odločba US) črtala šesti in sedmi odstavek ter da bi se dodal nov šesti odstavek, ki bi se glasil: »(6) Kapitalska družba mora pravice izhajajoče iz imetništva delnic, ki jih je prejela po tem zakonu, izvrševati z namenom zagotavljanja sredstev za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.«

Za volivce ni bilo sprejemljivo, da bi se črtala zaveza po sprejemu posebnega zakona, ki bi moral določiti kriterije, po katerih bodo fizične osebe upravičene do delnic zavarovalnice, pokojninskih bonov ali police pokojninskega zavarovanja ter so bili proti temu, da bi Kapitalska družba kot upravičenec do delnic lahko po predlogu zakona kot njihov imetnik, prosto razpolagala z delnicami, pa čeprav z namenom zagotavljanja sredstev za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

ZLPZ-1 tako še vedno določa zavezo po sprejetju posebnega zakona, ki bo določil kriterije, po katerih bodo fizične osebe upravičene do delnic zavarovalnice, pokojninskih bonov ali police pokojninskega zavarovanja. Do uveljavitve tega

posebnega zakona Kapitalska družba ne more razpolagati z delnicami zavarovalnic, ki jih je prejela po tem zakonu.

Proces prehoda iz nekdanje družbenolastninske ureditve v sedanjo zasebnolastninsko ureditev pri zavarovalnicah glede nenominiranega kapitala zavarovancev - fizičnih oseb še ni zaključen, zato je poseben zakon o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic v tem delu še vedno potreben in nujen.

Skladno z določbami Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (Uradni list RS, št. 44/02, 16/03 – odločba US; v nadaljnjem besedilu: ZLPZ-1) je Vlada RS ugotovila kapitalske deleže v nenominiranem kapitalu Zavarovalnice Triglav, d.d. in upravičence do teh deležev. V tej odločbi je bilo glede fizičnih oseb ugotovljeno, da delež nenominiranega kapitala, ki ustreza deležu premij, ki so jih v letu 1990 vplačale fizične osebe, v znesku vseh vplačanih premij v tem letu, znaša 41,3648 % nenominiranega kapitala (oziroma 35,25 % celotnega kapitala) oziroma 1.959.157.682,00 SIT (8.175.420 evrov), za kar je bilo izdanih 1.959.158 novih delnic. Po izvršitvi vladnih odločb, izdanih na podlagi ZLPZ-1, je Kapitalska družba postala lastnik 41,3648 % prvotnega ne-nominiranega kapitala oziroma 35,25 % celotnega nominiranega kapitala Zavarovalnice Triglav d.d..

Ob navedenih rešitvah v zvezi z lastninjenjem ne-nominiranega kapitala Zavarovalnice Triglav d.d. skladno z ZLPZ-1, je v predpisanem roku ostal nerealiziran šesti odstavek 21. člena, ki je predvidel rok 12-ih mesecev po uveljavitvi ZLPZ-1 za sprejem posebnega zakona, s katerim bi določili kriterije, po katerih bi bile "fizične osebe upravičene do delnic zavarovalnice, pokojninskih bonov ali police pokojninskega zavarovanja". Šesti odstavek 21. čl. ZLPZ-1 je predvidel možnost nadaljnjega lastninjenja ali privatizacije tistega deleža kapitala Zavarovalnice Triglav d.d., ki ga je prejela v last Kapitalska družba. Za ta čas, do uveljavitve zakona, je sedmi odstavek 21. čl. Kapitalski družbi omejil tudi pravice iz upravljanja s tem deležem kapitala Zavarovalnice Triglav tako, da ji je prepovedal razpolagalno pravico (odprodajo). Kapitalska družba uresničuje iz deleža 35,25 % kapitala vsa druga lastniška upravičenja in prejema dividende, ki pripadajo deležu tega kapitala.

Problem zavarovancev (fizičnih oseb) kot upravičencev do nenominiranega kapitala

Sledeč šestemu odstavku 21. člena ZLPZ-1 je Vlada RS v letu 2005 pristopila k pripravi posebnega zakona, ki bi določil kriterije, po katerih bodo fizične osebe upravičene do delnic zavarovalnice, pokojninskih bonov ali police pokojninskega zavarovanja. Tekom priprave omenjenega zakona naj bi se pokazali problemi in odprta vprašanja, zato je Vlada RS ustanovila svetovalno skupino za dokončanje privatizacije (lastninjenja) Zavarovalnice Triglav, d.d.. Svetovalna skupina je delovala na podlagi Okvira gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje v Sloveniji in je s svojim delom končala konec januarja 2006 in predlagala Vladi RS različne modele dokončanja privatizacije (lastninjenja) zavarovalnice. Omenjena Svetovalna skupina je ugotovila, da za več kot 750.000 fizičnih oseb

zavarovancev Zavarovalne skupnosti Triglav iz leta 1990 naj ne bi bilo mogoče učinkovito izvesti posamičnih postopkov ugotavljanja njihove upravičenosti do pravic, navedenih v šestem odstavku 21. člena ZLPZ-1.

O zahtevkih za lastninjenje nenominiranega kapitala, ki se je nanašal na pravne osebe iz drugega odstavka 20. člena ZLPZ-1 je odločala Odškodninska družba kot skrbnik. Odškodninska družba je bila dolžna o zahtevkih upravičencev odločiti v šestih mesecih po izteku roka od objave poziva na vložitev zahtevkov za pridobitev delnic.

V tem času je bilo na Odškodninsko družbo posredovanih **1.468 zahtevkov** pravnih oseb, kar predstavlja 30 % osnovnega kapitala Zavarovalnice. Ne glede na to, da bi morala Odškodninska družba o vloženi zahtevkih odločiti z odločbo po upravnem postopku v roku šestih mesecev, tj. najkasneje do 10.10.2004, lahko še vedno v Poročilu o delu Odškodninske družbe za leto 2006 na strani 14 Poročila preberemo, da je bilo v letu 2006 izdanih 260 sklepov o ustavitvi postopka, 528 sklepov o obnovi postopkov, na podlagi obnovljenega postopka je bilo izdanih 526 nadomestnih odločb, zoper katere je bilo vloženi 155 pritožb, v katerih Ministrstvo za finance še ni odločilo; v 27 primerih so bile izdane odločbe o upravičenosti do prevzema delnic, 7 sklepov o zavrženju, tako da je bilo ob koncu leta 2006 nerešenih **še 39 zahtev** vlagateljev¹.

Po šestem odstavku 21. člena ZLPZ-1 bi se morali v roku 12 mesecev od uveljavitve tega zakona s posebnim zakonom določiti kriteriji, po katerih bi bile fizične osebe upravičene do delnic zavarovalnice, pokojninskih bonov ali police pokojninskega zavarovanja.

Državni svet meni, da bi bilo mogoče izvesti posamične postopke ugotavljanja upravičenosti fizičnih oseb-zavarovancev do pravic, navedenih v šestem odstavku 21. člena ZLPZ-1, vendar bi glede na primerjano hitrost reševanja zahtevkov pravnih oseb s strani Slovenske odškodninske družbe (od vseh 1468 primerih vloženi zahtevkov pravnih oseb, nekateri od njih še niso bili rešeni vse do konca leta 2006, čeprav so morali biti vloženi najkasneje do 10.04.2004) lahko sklepali, da bi reševanje cca. 750.000 zahtevkov fizičnih oseb oziroma zahtevkov, ki bi šli v stotine tisočev (četudi bi jih bilo veliko manj od ocenjene številke), s strani Kapitalske družbe, trajalo več deset let. Odškodninska družba je namreč v cca. 32 mesecih (od 10.4.2004 do 30.12.2006) rešila 1429 zahtevkov (1468-39) pravnih oseb, kar pomeni 44,65 primera mesečno.

Državni svet meni, da s tem izkazana dolgotrajnost več-desetletnega reševanja pomeni dovolj velik stvaren in utemeljen razlog v javnem interesu za razlikovanje ureditve med fizičnimi in pravnimi osebami.

¹ Glej Poročilo o delu Odškodninske družbe za leto 2006, str. 22-25. Dostopno na: <http://www.so-druzba.si>

Pri prodaji delnic NKBM je povprečen vložek fizične osebe znašal cca. **6.837 evrov**, zanje naj bi oseba dobila 49 delnic v vrednosti 1.323 evrov in nazaj vrnjen preplačan znesek v višini 5.514 evrov². Delnice so bile prodane prodane nekaj manj kot **110.000 fizičnim delničarjem**.

Statistični urad RS je dne 17. 12. 2007 objavil Kazalnike socialne povezanosti, Slovenija 2005, ki kažejo na to, da je stopnja tveganja revščine v letu 2005 znašala 11,7 %. To pomeni, da je leta 2005 v Sloveniji živelo pod **pragom tveganja revščine, ki je znašal 5.589 EUR, 11,7 % oseb**. Ekvivalentni razpoložljivi dohodek teh oseb v letu 2005 je bil nižji od 466 EUR na mesec. Štiričlanska družina z dvema odraslima in dvema otrokoma je morala imeti v letu 2005 vsaj 978 EUR razpoložljivega dohodka na mesec, da je bila nad pragom tveganja revščine. Podatki o stopnjah tveganja revščine različnih socialnoekonomskih kategorij oseb in gospodinjstev kažejo, da so bila v najslabšem položaju gospodinjstva brez zaposlenih članov (37 %), še posebej tista z vzdrževanimi otroki (59 %), za temi pa enočlanska (43 %) in enostarševska gospodinjstva (22 %) ter pari s tremi ali več vzdrževanimi otroki (15 %), vse neaktivne osebe, med katerimi so še posebej izstopali brezposelni (33 %), samozaposlene osebe (18 %), starejše ženske (25 %) ter najemniki stanovanj (22 %)³. Med 2.003.358 prebivalci je bilo 31. 12. 2005 delovno aktivna dobra polovica (55,9 % oz. 786.736) prebivalcev⁴.

Z upoštevanjem podatkov o višini vplačil in številu fizičnih oseb pri prodaji delnic NKBM, višine prihodkov, ki tvorijo prag revščine in številom delovno aktivnega prebivalstva (višji prihodki od pokojnin) je jasno, da se *javne prodaje delnic ne bi mogla poslužiti cca. polovica slovenskih državljanov*, ne glede na to, da bi zakon dal možnost nakupa vsem državljanom. Če bi se predlog zakona nanašal na vse državljanke, bi bila storjena krivica manj premožnim in delovno neaktivnim slojem (kamor sodijo tudi upokojenci) slovenskega prebivalstva, saj bi imeli v okviru vseh državljanov odstotkovno gledano večjo možnost npr. v primeru javnega nakupa premožnejši sloji, v razmerju do finančno šibkejšega dela slovenskega prebivalstva, glede na višino vplačil za delnice. Socialne razlike se večajo (število najnižjih zajamčenih plač se večja, vse večje število upokojencev prejema nizke pokojnine), kar je temeljni razlog za neenakopravno možnost nakupa s strani vseh družbenih slojev.

Glede na to, da obvezno zavarovanje temelji tudi na odgovornosti države, da so pravice iz obveznega zavarovanja neodtujljive osebne pravice, ki jih načeloma ni mogoče odvzeti, zmanjšati ali omejiti in da je država tista, ki zagotavlja delovanje in razvoj obveznega zavarovanja (3., 5. in 6. člen zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju) z upoštevanjem ustavnega načela socialne države iz 2. člena Ustave Republike Slovenije, se predlagatelju z upoštevanjem zgoraj navedenih podatkov kot najprimernejša možnost za določitev titularja

² <http://www.finance.si/198525>

³ http://www.stat.si/novica_prikazi.aspx?id=1343

⁴ http://www.stat.si/novica_prikazi.aspx?id=1368

nenominiranega kapitala zavarovalnic (ki bi sicer pripadal zavarovancem kot fizičnim osebam), kaže prenos delnic na ZPIZ, v okviru katerega bi imela večjo kratkoročno in dolgoročno korist:

- večina tistih fizičnih oseb-zavarovancev, ki so v letu 1990 aktivno prispevali k nastanku nenominiranega kapitala zavarovalnic in
- večina slovenskega prebivalstva,

v primerjavi z večino danes aktivnega (in premožnejšega) prebivalstva, ki bi (po predvidevanjih) večinsko vplačala nove delnice v primeru javne prodaje.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLAGANEGA ZAKONA

Temeljni cilj tega zakona je zaključiti lastninsko preoblikovanje zavarovalnic, zagotoviti učinkovito upravljanje z lastniškim deležem Zavarovalnice Triglav d.d. ter hkrati zagotoviti upravičenja iz upravljanja tega kapitala čim širšemu krogu sicer individualno nedoločljivih zavarovancev pravne predhodnice Zavarovalnice Triglav d.d..

Zakon vsebuje naslednje poglavitne rešitve in načela:

- Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Republike Slovenije postane zakoniti imetnik delnic, ki so bile prenesene na Kapitalsko družbo kot dosedanjo upravičenko,
- Kapitalska družba v imenu in za račun Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, upravlja z delnicami oziroma premoženjem, ki izvira iz razpolaganja z delnicami,
- razpolaganje z delnicami s strani Sveta Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje se lahko izvede tudi na obrazložen predlog Kapitalske družbe,
- sredstva iz razpolaganja delnic se lahko namenijo za nadaljnje upravljanje s premoženjem za druge naložbe ali za polnjenje pokojninske blagajne.

3. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOST PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Lastninjene gospodarskih subjektov je specifično v posameznih državah članicah, saj vsaka država pristopi k temu vprašanju z upoštevanjem gospodarskih in drugih (predvsem zgodovinskih) razmer v državi. V okviru pregleda privatizacijskih pravil oziroma postopkov v državah članicah, ni bilo najdenih rešitev za vprašanje razdelitve nenominiranega kapitala fizičnih oseb v kapitalu zavarovalnice ali druge pravne osebe. Zato ne moremo prikazati ureditve v drugih pravnih sistemih. Prav tako ne obstajajo evropski predpisi s tega področja. Zato ni mogoče oceniti prilagojenosti predlagane ureditve pravu Evropske unije (navedeno po predlogu

Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic, Poročevalec DZ RS, št. 41/2007 z dne 24.05.2007).

4. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Zakon predvideva prenos delnic na Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, zato zakon ne bo imel finančnih posledic za državni proračun niti za druga javna finančna sredstva.

Sredstva iz državnega proračuna za izvajanje zakona niso potrebna.

5. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

Zakon bo dokončno zaključil proces lastninskega preoblikovanja zavarovalnic, ki bodo s tem dobile trdno in jasno lastniško strukturo, pomembno za nemoteno delovanje na trgu. Pokojninska blagajna bo dolgoročno stabilnejša, saj zakon omogoča upravljanje z delnicami in plemenitenje pokojninske blagajne.

Predlog zakona nima drugih posledic.

II. BESEDILO ČLENOV

Predmet zakona

1. člen

Ta zakon določa zakonitega imetnika delnic, izdanih za nenominirani del kapitala zavarovalnic iz šestega odstavka 21. člena Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (Ur.l. RS, št. 44/2002, 60/2002 Skl.US: U-I-225/02-24, 16/2003 Odl.US: U-I-225/02-65 - v nadaljevanju ZLPZ-1), prenos delnic ter upravljanje z delnicami oziroma premoženjem, ki izvira iz razpolaganja delnic.

Pomen uporabljenih kratic in pojmov

2. člen

1. ZPIZ je Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije po zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-1-UPB4; Ur.l. RS, št. 109/06).
2. Svet zavoda je svet Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije po 266. členu Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-1-UPB4; Ur.l. RS, št. 109/06).

3. Kapitalska družba je Kapitalska družba pokojninskega in invalidskega zavarovanja d.d. po prvem odstavku 243. člena Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-1-UPB4; Ur.l. RS, št. 109/06) v zvezi s tretjim odstavkom 60. člena zakona o javnih skladih (Uradni list RS, št. 22/00).
4. Skrbnik ima pomen, kot je določen v ZLPZ-1.

Pravica Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje do delnic

3. člen

(1) ZPIZ postane z dnem uveljavitve tega zakona zakoniti imetnik delnic, izdanih za nenominiran kapital Zavarovalnice Triglav, d.d. na podlagi šestega odstavka 21. člena ZLPZ-1, ki so bile do dneva uveljavitve zakona v upravičenju Kapitalske družbe.

(2) Pravice ZPIZ iz vrednostnega papirja nastanejo s prenosom vrednostnega papirja na račun ZPIZ v centralnem registru vrednostnih papirjev.

Upravljanje in razpolaganje z delnicami

4. člen

(1) Kapitalska družba v imenu in za račun ZPIZ, upravlja z delnicami. Svet zavoda razpolaga z delnicami tako, da klirinško depotni družbi izda ustrezen nalog za prenos delnic v korist drugega imetnika ali za vpis pravice tretjega na delnicah, lahko tudi na podlagi obrazloženega predloga, ki ga poda Kapitalska družba.

(2) Sredstva od razpolaganja z delnicami so lahko namenjena za nadaljnje upravljanje s premoženjem v imenu in za račun ZPIZ, ali za prenos sredstev na račun, v okviru katerega se vodijo sredstva za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

(3) Za upravljanje in za stroške, ki so nastali Kapitalski družbi pri razpolaganju z delnicami ima Kapitalska družba pravico do plačila oziroma do povrnitve stroškov.

(4) Višino plačil in stroškov, do katerih je upravičena Kapitalska družba ter način poplačila, predpiše vlada v roku 30 dni od uveljavitve tega zakona.

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

Neuporaba zakona o pravnih naslednicah pooblaščenih investicijskih družb

5. člen

Zakon o pravnih naslednicah pooblaščenih investicijskih družb (Uradni list RS, št. 68/2007) se ne uporablja za pravne naslednice pooblaščenih investicijskih družb, ki delujejo kot banke ali zavarovalnice, do dokončno izvedenega lastninskega preoblikovanja.

Veljavnost zakona

6. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

Zakon določa lastnika delnic, izdanih za nenominirani del kapitala zavarovalnic iz šestega odstavka 21. člena ZLPZ-1, prenos delnic v last ter upravljanje z delnicami.

K 2. členu

Uporabljene kratice in pojmi (ZLPZ-1, ZPIZ, Svet zavoda, Kapitalska družba, skrbnik) imajo enak pomen kot jih določata zakon o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic in zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (v zvezi z zakonom o javnih skladih – preimenovanje kapitalskega sklada v Kapitalsko družbo).

K 3. členu

Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje postane z dnem uveljavitve tega zakona lastnik delnic, izdanih za nenominiran kapital Zavarovalnice Triglav, d.d. na podlagi šestega odstavka 21. člena ZLPZ-1, ki so bile do dneva uveljavitve zakona v upravičenju Kapitalske družbe. Upravičenje do delnic (izdanih za delež nenominiranega kapitala, ki ustreza deležu premij, ki so jih v obdobju iz prvega odstavka tega člena plačale fizične osebe, v znesku vseh v navedenem obdobju plačanih premij) je določil tretji odstavek 20. člena ZLPZ-1 (podlaga za določitev pričakovanih upravičenj v posamezni zavarovalnici). Pravice ZPIZ iz vrednostnega papirja nastanejo s prenosom vrednostnega papirja na račun ZPIZ-a v centralnem registru vrednostnih papirjev skladno z zakonom o nematerializiranih vrednostnih papirjih (ZNVP-UPB1; Ur.l.RS, št. 2/07). Delnice s strani izdajatelja (Zavarovalnice Triglav) so bile že izdane (gre za 1.959.158 novih delnic), v upravičenje Kapitalski družbi, zato ni možen nalog za izdajo, pač pa nalog za prenos v korist drugega

imetnika tj. ZPIZ, skladno s 16a. členom zakona o nematerializiranih vrednostnih papirjih.

K 4. členu

Člen določa upravljanje in razpolaganje z delnicami; po določbi 244. člena ZPIZ-1 je kot dejavnost kapitalske družbe navedeno tudi upravljanje in razpolaganje z vrednostnimi papirji in drugimi sredstvi, pridobljenimi v postopku lastninskega preoblikovanja podjetij. Glede na navedeno predlog zakona določa, da Kapitalska družba v imenu in za račun ZPIZ, upravlja z delnicami, ki jih je ZPIZ pridobil po tem zakonu.

Svet zavoda razpolaga z delnicami tako, da klirinško depotni družbi (skladno z zakonom o nematerializiranih vrednostnih papirjih) izda ustrezen nalog za prenos delnic v korist drugega imetnika ali za vpis pravice tretjega na delnicah. ZPIZ je zakoniti imetnik delnic, zato bo za namen pokojninske blagajne lahko sam razpolagal z delnicami, lahko pa bo to storil tudi na podlagi obrazloženega predloga, ki ga bo podala Kapitalska družba.

Sredstva od razpolaganja z delnicami so lahko namenjena za nadaljnje upravljanje Kapitalske družbe s premoženjem ZPIZ-a zaradi razpršitve tveganj in maksimiranja donosnosti premoženja (npr. za naložbe v lastniške in dolžniške vrednostne papirje – delnice gospodarskih družb in obveznice, zakladne menice, bančni depoziti ter dolžniški vrednostni papirji tujih izdajateljev) v imenu in za račun ZPIZ-a, ali za prenos sredstev v pokojninsko blagajno.

Za upravljanje in za stroške, ki bodo nastali Kapitalski družbi pri razpolaganju z delnicami ima Kapitalska družba pravico do plačila oziroma do povrnitve stroškov, višino plačil in stroškov, do katerih bo upravičena Kapitalska družba ter način poplačila, bo predpisala vlada v roku 30 dni od uveljavitve tega zakona.

K 5. členu

Zakon o Pravnih naslednicah pooblaščenih investicijskih družb v 13. členu določa, da morajo biti delnice pravnih naslednic pooblaščenih investicijskih družb do 25.1.2008 uvrščene v trgovanje na organiziran trg vrednostnih papirjev v Republiki Sloveniji. Zaradi pripojitve pooblaščen družbe za upravljanje Triglav Steber II, PID d.d., je Zavarovalnica Triglav d.d. postala pravna naslednica pooblaščen investicijske družbe in je zavezana delovati po veljavnem zakonu. Isti zakon v 3. členu določa, da morajo biti vse delnice neomejeno prenosljive, kar je v koliziji z Zakonom o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic, ki Kapitalski družbi prepoveduje razpolaganje z delnicami Zavarovalnice Triglav d.d., ki jih je dobila po zakonu - dokler ne bo sprejet posebni zakon, ki bo določil kriterij, po katerih bodo fizične osebe upravičene do delnic zavarovalnice, pokojninskih bonov ali police pokojninskega zavarovanja.

Zaradi navedenega je predpogoj za uvrstitev delnic zavarovalnice v trgovanje na organiziran trg vrednostnih papirjev v Republiki Sloveniji, sprejem posebnega (tega predloga) zakona na podlagi šestega odstavka 21. člena Zakona o lastninskem preoblikovanju zavarovalnic (ZLPZ-1), ki bo dokončno izvedel lastninsko preoblikovanje oziroma omogočil neomejeno prenosljivost delnic.

K 6. členu

Člen določa začetek veljavnosti zakona - vacatio legis.

Prvi odstavek 86. člena poslovnika državnega sveta - državni svet sprejema sklepe iz svoje pristojnosti

Sklep državnega sveta o zagotavljanju sprotnega in pravočasnega obveščanja

Državni svet Republike Slovenije je na 2. seji, dne 9. 1. 2008, ob obravnavi Programa slovenskega predsedovanja Svetu Evropske unije, na podlagi prvega in drugega odstavka 86. člena Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) sprejel naslednji

S K L E P :

V času predsedovanja Republike Slovenije Svetu EU Vlada Republike Slovenije zagotavlja sprotno in pravočasno obveščanje Državnega sveta Republike Slovenije o vseh tistih vsebinah in dejavnostih, ki izhajajo iz Programa slovenskega predsedovanja Svetu Evropske unije, ki ga je Vlada Republike Slovenije sprejela dne 28. 11. 2007.

Prvi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa imajo pravico zahtevati od državnih organov pojasnila in podatke v zvezi z zadevami, ki jih obravnavajo

Sklep državnega sveta ob obravnavi **vprišanj** državnega svetnika Marijana Klemenca **glede ukrepov za povračila nezakonito izplačanih ali dodeljenih javnih sredstev**

Državni svet Republike Slovenije je na 2. seji, dne 9. 1. 2008, v skladu z 41. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Marijana Klemenca** glede ukrepov za povračila nezakonito izplačanih ali dodeljenih javnih sredstev in na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) sprejel naslednji

S K L E P :

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Marijana Klemenca in predlaga Ministrstvu za pravosodje in Ministrstvu za finance, da vprašanja preučita in nanje odgovorita.

Vprašanja Marijana Klemenca se glasijo:

Ali ima ministrstvo na voljo podatke o številu uvedenih postopkov in višini zahtevanih vračil nezakonito izplačanega denarja s strani proračuna RS in o kršitvenih oblikah oziroma področjih, kjer prihaja do največjega števila oškodovanja državnega proračuna?

V kakšni meri je bila država uspešna pri povračilu nezakonitih izplačil (v kolikšni meri sploh ocenjuje, da je prišlo do oškodovanja)?

Kakšno vlogo imajo lahko pri tem posamezniki, ki vedo za goljufivo ravnanje in o tem seznanijo državne organe? So upravičeni do nagrad ali česa podobnega?

Obrazložitev:

V zakonodajni postopek je vložen predlog zakona o ratifikaciji Konvencije Združenih narodov proti korupciji (EPA 1831-IV). Temeljno načelo konvencije je vrnitev premoženja (splošna določba v 51. členu). V okviru ukrepov za neposredno vrnitev premoženja (53. člen) vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom sprejme potrebne ukrepe, da drugi državi pogodbenici omogoči začetek pravnega postopka na njenih sodiščih zaradi ugotavljanja pravice do premoženja ali lastništva premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo; da sprejme potrebne ukrepe, da svojim sodiščem omogoči, da tistim, ki so storili kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, naloži plačilo nadomestila ali odškodnine drugi državi

pogodbenici, ki ji je bila s takim kaznivim dejanjem povzročena škoda, in da sprejme potrebne ukrepe, da svojim sodiščem ali pristojnim organom omogoči, da pri odločanju o odvzemu priznajo drugo državo pogodbenico prosilko za zakonito lastnico premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo. Konvencija proti korupciji skuša rešiti nekatere izmed teh problemov tako, da povečuje možnost uporabe civilnih postopkov kot sredstva za povračilo sredstev.

Glede na vsebino Konvencije se zastavlja vprašanje, ali je naša država resnično uspešna pri vračanju nezakonitih izplačil ali pridobljenih sredstev, saj se tega dela ne da jasno razbrati iz različnih poročil o delu.

Iz poročil o delu državnega pravobranilstva za leto 2005 in 2006 izhaja, da je bilo pravobranilstvo uspešno s tožbenimi zahtevki v višini okoli 60 %, oškodovanci so bili s svojimi tožbenimi zahtevki zoper državo uspešni v višini okoli 14 %. Na podlagi sklenjenih sodnih poravnav izhaja, da je znašala uspešnost oškodovancev več kot 50 %, ki bi jih kot uspešne šteli lahko za obe strani. Republika Slovenija je kot tožena stranka v letu 2006 od zahtevanih 2.004 milijonov EUR plačala le 0,29 % (kar še vedno pomeni 5.81 mio EUR op.), kot tožeča stranka pa je od vtoževanih 3,7 milijona EUR uspela v višini 42 % ali 1,5 milijona EUR.

Po 499. členu ZKP se premoženjska korist, ki je bila dosežena s kaznivim dejanjem ali zaradi njega, ugotavlja v kazenskem postopku po uradni dolžnosti. Sodišče in drugi organi, pred katerimi teče kazenski postopek, morajo med postopkom zbirati dokaze in raziskovati okoliščine, ki so pomembne za ugotovitev premoženjske koristi. Sodišča ne smejo prezreti te zahteve po uradni dolžnosti ugotavljanja premoženjske koristi, tj. nečesa, kar je lahko v celoti ali delno tudi predmet premoženjskopravnega zahtevka. V tem primeru se ugotavlja premoženjska korist samo v tistem delu, ki ni zajet s premoženjskopravnim zahtevkom. Iz poročil o delu državnega pravobranilstva ne izhaja število primerov, v katerih je pravobranilstvo podalo predlog za uveljavitev premoženjskopravnega zahtevka (v imenu RS kot oškodovanke) v kazenskem postopku, kot ga omogoča zakon o kazenskem postopku. Taki predlogi so nedvomno zajeti v celotnem številu obravnavanih zadev, vendar sam način izpustitve konkretne omembe mogoče kaže na pomanjkanje zavedanja pomembnosti vračanja premoženja, za katerega je bila oškodovana država.

Ministrstvo za pravosodje je na vprašanje državnega svetnika glede možnosti vlaganja zahtevkov za revizijo v javnem interesu odgovorilo (odgovor št. 002-8/2006 z dne 20.7.2006 in 24.8.2006), da "razširjena aktivna legitimacija ne pomeni in ni njen namen prelaganje vlaganja zahtevkov za revizijo in izognitev plačilu takse iz 22. člena ZRPJN s strani zainteresiranega subjekta v postopku javnega naročanja s sklicevanjem na javni interes na Ministrstvo za finance, Urad za varstvo konkurence ali Državno pravobranilstvo Republike Slovenije". V istem odgovoru navaja, da je "Ministrstvo za finance ob pregledu do sedaj prejetih pobud za vložitev zahtevka za revizijo ugotovilo, da niso bili podani formalno pravni oziroma dejansko razlogi za postopanje v smislu določbe drugega odstavka 9. člena ZRPJN bodisi, ker je že nastopila dokončnost

odločitve naročnika o dodelitvi naročila ali ker je bil vložen zahtevek za revizijo s strani ponudnika oziroma je postopek revizije tekel".

Vsi zahtevki za revizijo so bili vloženi s strani prizadetih strank, zato odgovor kaže na ne-zavzemanje za boljše upravljanje državnega premoženja. Aktivna legitimacija v smislu 9. člena ZRPJN, bi bila tako po mnenju ministrstva za finance in po oceni Državnega pravobranilstva smiselna le v primeru, če ravnanja naročnika ne bi izpodbijal noben ponudnik. Glede na 484.276 (!) vseh naročil v letu 2006 (**vrednost naročil je 3,2 mrd EUR letno oz. 41,7 % odhodkov proračuna RS za leto 2006**)⁵, od katerih je bilo le za 640 izmed njih vloženi zahtevki za revizijo s strani kandidatov oziroma ponudnikov, bi imeli vsi organi iz 9. člena ZRPJN več kot dovolj dela, če bi bilo zavedanje za smotrno ravnanje z državnim premoženjem na višji ravni. Državno pravobranilstvo je v svojem poročilu o delu navedlo, da "državno pravobranilstvo ni imelo pomislekov glede odločitev komisije in ni vložilo nobenega pravnega sredstva zoper odločbe komisije". Navedba kaže na delno nepoznavanje namena 9. člena ZRPJN, ki omogoča vlaganje zahtevkov za revizijo zoper naročnika (ne komisijo), ki bi zainteresirani osebi s svojim ravnanjem lahko povzročil škodo. Ne glede na to, da sta pravobranilstvo in naročnik na "isti strani" 9. člen ZRPJN omogoča dodatno preveritev naročila tudi s strani tistih, ki so "na strani naročnika" vendar le, dokler konkretni naročnik opravlja delo zakonito in smotrno. Zoper odločitev (ravnanje) državne revizijske komisije je po 23. členu ZRPJN predvidena redna sodna pot, katero je imelo pravobranilstvo najverjetneje v mislih (glede na zapis), ne glede na to, da je trditev navedena pri vsebini 9. člena ZRPJN.

Po 108. členu zakona o javnem naročanju (ZJN-2) (Uradni list RS, št. 128/06 je Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil tudi organ, pristojen za ugotavljanje prekrškov naročnikov. Komisija sama v Poročilu o delu Državne revizijske komisije za leto 2006 navaja, da bo "določene (predvsem organizacijske) težave morda prinesel tudi prenos pristojnosti za odločanje v postopkih o prekršku na Državno revizijsko komisijo" (str. 26). V istem poročilu komisija glede sprememb ZRPJN med drugim ugotavlja in predlaga, da "naj se določi drugostopenjski organ, če bo takšno drugostopenjsko varstvo hitro, učinkovito ter stroškovno ne bo bistveno obremenjevalo strank v postopku. Obenem DRK opozarja, da določitev Upravnega sodišča morda ni najprimernejša izbira. Če je druga stopnja sploh potrebna, potem je treba zagotoviti **hitro in učinkovito pravno varstvo** (npr. odločitev v roku 30 dni), kar pa je od Upravnega sodišča nerealno pričakovati. **Odprava nezakonite odločbe DRK po nekaj letih, ko so pogodbe že sklenjene in posli opravljeni, ne zanima nikogar več in vlagatelju preostane le še odškodninsko varstvo.** Za to pa je poskrbljeno že zdaj, pa čeprav ni možnosti odprave takšne odločbe DRK. Nerealno je pričakovati, da bi Upravno sodišče poleg ugotavljanja nezakonitosti odločbe prve stopnje določalo še odškodnino po splošnih načelih odškodninske odgovornosti. V praksi bi se najverjetneje dogajalo, da bi se zainteresirano stranko napotilo na pravdo, torej na sodišče splošne pristojnosti. ZRPJN je treba **razbremeniti odvečnega formaliziranja ter birokratizma, saj je**

⁵ Ministrstvo za finance. Statistično poročilo o oddanih javnih naročilih v letu 2006. http://www.mf.gov.si/slov/javnar/statisticno_porocilo_2006.pdf

namen tega pravnega varstva predvsem hitrost in praktičnost odločanja, ki naj ne bo le formalizem, saj tako prihaja do povsem nelogičnih odločitev" (str. 26 -27).

Izmed državnih organov, ki imajo aktivno legitimacijo za revizijo postopkov javnih naročil, je zanimivo, da je glede na naravo svojega dela za vračilo premoženja najbolj dovzetno državno tožilstvo (ki nima legitimacije po ZRPJN, pač pa po ZKP). Tožilstvo "ni imuno" na odvzem protipravne premoženjske koristi, vendar njihove uspešnosti v tem delu ni navedene v poročilu. Državno tožilstvo v svojem poročilu navaja le uspešnost obtoževanja z upoštevanjem izida postopkov na prvi stopnji, ki so bili v letu poročanja končani z obsodilno sodbo, *ne pa tudi z višine vrnjene premoženjske koristi ali števila odrejenih zavarovanj zahtevkov*⁶. Kot skupino kaznivih dejanj zlorab v javnem in zasebnem sektorju so prvič opredelili v letnem poročilu za leto 2005, kar kaže na zavedanje obstoja zlorab v javnem sektorju, na katere bi morali biti pozorni vsi državni organi pri svojem delu.

Po 145. členu zakona o kazenskem postopku so vsi državni organi in organizacije z javnimi pooblastili dolžni naznaniti kazniva dejanja, za katera se storilec preganja po uradni dolžnosti, če so o njih obveščeni, ali če kako drugače zvedo zanje. Tega deleža odkrivanja zlorab v javnem sektorju, ki bi ga tožilstvu sporočili državni organi ali organizacije z javnimi pooblastili iz skupnega poročila o delu tožilstva v letu 2006 žal ni zaznati, saj ga poročilo ne omenja, kar ne pomeni, da takih (redkih) državnih organov, ni.

Deveto poročilo o državnih pomočeh v Sloveniji (za leta 2004, 2005 in 2006) Ministrstva za finance navaja, da je za državo zelo pomembno, da ohranja učinkovito kontrolo nad dodeljevanjem državnih pomoči. Le te so v letu 2006 znašale 276,26 milijonov €. Poročilo ne uporablja besede »nezakonito« ali »kršitev«.

Iz vseh navedenih poročil se ne da razbrati deleža sredstev, ki je končal v privatnih žepih zasebnikov ali uradnih oseb ali deleža povrnjenega premoženja, saj noben organ konkretno ne navaja deleža ali višine sredstev, za katere je bilo ugotovljeno nezakonito izplačilo. Tako se primeri odkrivajo le posamezno v stilu afer, ne da bi bilo odkritje (zunanje) ali razkritje (notranje) kakorkoli povezano s sistematičnim delom posameznih državnih organov. Zaenkrat so znane le višine naročil in izjeme, ki niso predmet javnega naročanja ter posamezni primeri, ki jih ugotovi npr. Računsko sodišče, tožilstvo, policija ali komisija za preprečevanje korupcije. Natančnejša določitev del in s tem povezane odgovornosti vseh zaposlenih, ki so vključeni v posamezne faze, je ključnega pomena. Z odgovornostjo zaposlenih, ki bi sporočili takšna ravnanja, je tesno povezana njihova pravna zaščita, ki je na zelo nizki ravni. Tako se navadno rodijo afere, ki temeljijo na anonimnih pismih, fotokopijah dokumentov ipd.

* * *

⁶ Velika Britanija je npr. uspela v zadnjem letu povrniti 125 milijonov funtov od storilcev kaznivih dejanj.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za pravosodje in Ministrstvu za finance, da vprašanja preučita in v skladu s 96. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) nanje v roku 30 dni odgovorita.

Sklep državnega sveta ob obravnavi **vprašanja** državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba **glede dimnikarskih storitev**

Državni svet Republike Slovenije je na 2. seji, dne 9. 1. 2008, v skladu z 41. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) obravnaval vprašanje **državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba** glede dimnikarskih storitev in na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) sprejel naslednji

S K L E P :

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba in predlaga Ministrstvu za okolje in prostor, da vprašanje preuči in nanj odgovori.

Vprašanje prof. dr. Janvita Goloba **se glasi:**

Kdaj in kako bo Ministrstvo za okolje in prostor uredilo področje dimnikarskih storitev, upoštevajoč pri tem določila Zakona o varstvu okolja, Zakona o varstvu potrošnikov in Stanovanjskega zakona?

Obrazložitev:

Nevarnost zastrupitev s CO, požarov in eksplozij se zaradi neodgovornega ravnanja tako koncedentov kot posledično koncesionarjev iz leta v leto večja, prav tako se žal iz istih vzrokov viša tudi cena, ki jo na račun ogroženosti zdravja, varnosti in življenj plačujejo uporabniki dimnikarskih storitev.

Koordinacijski odbor Civilnih pobud (CI) sproženih na območju Republike Slovenije v zvezi z dimnikarskimi storitvami, ki jih izvajajo na osnovi Uredbe o načinu, predmetu in pogojih izvajanja obvezne državne gospodarske javne službe izvajanja meritev, pregledovanja in čiščenja kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva okolja in učinkovite rabe energije, varstva človekovega zdravja in varstva pred požarom (Uradni list RS, št. 129/2004 z dne 3. 12. 2004) (v nadaljevanju Uredba) s strani koncedenta (Ministrstvo za okolje in prostor) izbrani koncesionarji, ugotavlja, da so bili številni naporci CI in posameznikov, da bi preprečili zlorabe, ki se jih poslužujejo nekateri koncesionarji, zaman.

Uporabniki se soočajo s strokovno spornim načinom izvajanja dimnikarskih storitev in v veliki meri strokovno neutemeljenimi ugotovitvami koncesionarja, njegovimi zlorabami monopolnega položaja in zaračunavanju storitev po neutemeljenih cenah.

Temeljni razlog za nastanek obravnavanih problemov povezanih z dimnikarskimi storitvami so:

1. Uredba o načinu, predmetu in pogojih izvajanja obvezne državne gospodarske javne službe izvajanja meritev, pregledovanja in čiščenja kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva okolja in učinkovite rabe energije , varstva človekovega zdravja in varstva pred požarom (Uradni list RS, št. 129/2004 z dne 3. 12. 2004) (v nadaljevanju Uredba)
2. Koncesijska pogodba sklenjena z Občino Izola (Koncesijska pogodba št. 352-09-2/00 z dne 7. 3. 2000) in Koncesijska pogodba sklenjena z MOP (Koncesijska pogodba št. 014-03-10/2005 z dne 12. 4. 2006). (v nadaljevanju Pogodba) ,
3. Cenik dimnikarskih storitev sprejet in objavljen s strani Vlade RS.

Dokler ne bo Slovenija (predvsem zakonodajna in izvršna oblast) sposobna na vseh ustreznih nivojih spoznati in priznati, da so navedeni dokumenti po strukturi in vsebini za prebivalce - uporabnike dimnikarskih storitev - škodljivi, je upanja za rešitev problemov bore malo.

Tako Občina Izola (z opustitvijo nadzora in neukrepanjem) kot Vlada RS (s sprejetjem za uporabnike škodljivo Uredbo in podpisom prav tako za uporabnike škodljive koncesijske pogodbe in popolno opustitvijo nadzora nad počtetjem koncesionarja), sta:

- povzročili povečano nevarnost (žal tudi dokazano) za zdravje in življenje uporabnikov dimnikarskih storitev v plinificiranem blokovskem naselju Livade v Izoli in to neposredno s tem, da opuščata nadzor nad delom koncesionarjev, ne zagotavljata neodvisne strokovne arbitraže v primeru sporov vezanih na kakovost in strokovnost dimnikarskih storitev ter s tem dovoljujeta koncesionarjem nespoštovanje in zlorabo Uredbe,
- omogočili nekakovostno in z zamegljenimi ceniki podprto izvajanje dimnikarskih storitev in nenadzorovano delovanje ter zlorabo položaja koncesionarja ter onemogočila učinkovit nadzor in ukrepanje pooblaščenih inšpekcij proti koncesionarju,
- izničila vse poskuse in napore za ureditev razmer s strani uporabnikov dimnikarskih storitev s tem, da se nista odzivala na pritožbe uporabnikov ter s tem povzročila zelo nevaren odpor uporabnikov dimnikarskih storitev proti koncesionarju, ki svoja dejanja vključno z zlorabami in svojevolijskimi tolmačenji opravičuje z Uredbo.

Oba koncedenta se sprenevedata in prevračata odgovornosti za svoje nekompetentno in za uporabnike škodljivo delovanje koncesionarja eden na drugega, o odgovornosti koncedentov pa nič! Ukrepov ni, stanje se slabša, zlorabe koncesionarjev so vse obsežnejše in pogostejše, račune pa (takšne ali drugačne, morda tudi tiste z zdravjem in življenji) tako ali tako plačujejo predvsem neozaveščeni uporabniki oziroma lokalni prebivalci. Razgovori z lokalnimi prebivalci - uporabniki, ki jih je opravila strokovna

skupina v sklopu Civilne pobude, so namreč nedvoumno pokazali, da Uredbe in koncesijskih pogodb le-ti ne poznajo, mnogi, tisti, ki si to lahko privoščijo, plačajo račune predvsem zato, da se izognejo sitnostim, ki jih prinaša neplačilo, ob tem pa seveda o tem molčijo. Tisti, ki so se upali zoperstaviti se zlorabam koncedentov in koncesionarjev, so bili tako ali tako speljani na slepi tir in do sedaj neuspešni. Koncedente in koncesionarje nesporno ščiti zakon. Lahko se le vprašajo, kakšen pravni red velja v Sloveniji in katere pravice so sploh še dosegljive povprečnemu prebivalcu, ne da bi jih moral uveljavljati preko več let trajajočih sporov, ki se praviloma zaključijo šele na Ustavnem sodišču.

Kako naj uporabniki dimnikarskih storitev razumemo Uredbo Vlade RS (v skladu s 40. čl. ZVO-1 je to akt, katerega izvajanje bi moralo biti podvrženo celoviti analizi vplivov na okolje) in delovanje koncedenta (ZVO-1 v 2 točki 3. člena jasno govori o tem, da je opustitev ravnanja, ki lahko vpliva na okolje tako, da škodi človekovemu zdravju opredeljena kot poseg v okolje), ki šele ob koncu leta 2007, to je več kot tri leta po uveljavitvi Zakona šele razmišlja, kako bi udejanil nadzor nad izvajanjem Zakona in Uredbe (npr. 96. in 101. čl. ZVO-1) ?

Kako naj uporabniki dimnikarskih storitev razumemo Vlado RS in koncedenta (MOP), ki v primeru priprave in uveljavljanja Uredbe ter sklepanja koncesijskih pogodb (Uradni list RS št. 129/2004 z dne 3. 12. 2004) nesporno ignorirata in kršita 6. člen (Načelo sodelovanja) in 13. člen (Načelo javnosti) ZVO-1? Neizpodbitno dejstvo je, da koncedent in koncesionar sklepata pogodbe na račun uporabnikov ob popolni izključitvi uporabnikov!

Kako naj razumemo uporabniki dimnikarskih storitev ravnanje Vlade RS (oziroma popolno opustitev ravnanja) in koncedenta, ki kljub številnim pritožbam uporabnikov in nespornim kršitvam ZVO-1 (razen 148. člena), Uredbe in koncesijskih pogodb, ne ukrepa .

Povsem jasno je, da glede na opisana dejstva Vladi RS, koncedentu (MOP) in koncesionarjem, razen za uporabnike storitev škodljive Uredbe in koncesijskih pogodb, ni treba spoštovati drugega kot 148. člen ZVO-1, prav tako tudi ne zakonov, ki ščitijo potrošnika in omogočajo konkurenco !

Koncedent (MOP) se striktno izogiba temu, da bi z ustrezno spremembo Uredbe razrešil probleme, pred katerimi krepko zatiska oči. Kaj torej v primeru, ko proti uporabnikom in v njihovo škodo v danem primeru ravna Vlada RS, MOP in koncesionar, uporabnikom dimnikarskih storitev preostane? In končno: kdo v tej državi bdi nad strokovnostjo in kakovostjo aktov, ki jih sprejema vlada RS v zvezi z ZVO-1 in ugotavlja njihovo učinkovitost? Kaj nam pove analiza zgoraj naštetih aktov? Kateri so kritični dejavniki?

a) Uredba kot temeljni koncesijski akt ima skrajno pomanjkljive opise pojmov (definicije), tako da si nekatere ključne pojme, kot so npr. "dimnikarske storitve" ali "dimnikarska služba", lahko tolmači vsak po svoje. Seveda le, če spregledamo skrit namen (glej kombinacijo 4. in 13. člena Uredbe), ki jasno kaže, kako se navidezno nesporen vendar

načrtno zavajajoč razpis za podelitev koncesije spremeni v razpis za podelitev statusa monopolista! Pomanjkljivi opisi pojmov imajo seveda jasen namen:

- cene storitev so netransparentne,
- ni potrebnih osnov za ocenjevanje storitev, resen inšpekcijski nadzor je neučinkovit in onemogočen.

b) V Uredbi boste zaman iskali poglavja "Obveznosti koncesionarja" in "Obveznosti koncedenta", našli boste le poglavje "Obveznosti uporabnikov"! To seveda ni naključje! Razumljivo, da so tudi odgovornosti koncedenta in koncesionarja temu ustrezno zamegljene.

c) V Uredbi boste zaman iskali člen, ki bi jasno opredeljeval gospodarski ali kakršen koli namen in cilj Uredbe ter kriterije, ki bi služili za ugotavljanje učinkov Uredbe. Kljub temu, da naj bi "gospodarski namen" trenutno veljavne koncesijske pogodbe (41. člen) odločal o veljavnosti pogodbe. Na ta način je Uredba predvsem akt, ki glede na svojo vsebino služi predvsem zagotavljanju posla izbranim monopolistom, državi pa za izgovor, da je uredila razmere na določenem področju in vse odgovornosti prenesla na koncesionarja, ta pa na uporabnike njihovih storitev.

Obe koncesijski pogodbi sta za uporabnike izrazito škodljivi, saj postavljata uporabnike v skrajno podrejen odnos napram koncesionarju in koncedentu. Uporabniki, ki niso sopodpisniki pogodb, so postavljeni v odnos "molči in plačaj"! Kajti ob sedanjih prislovičnih neučinkovitosti tožilstev in sodišč se ob možnosti uporabe formalnih postopkov (pritožbe, tožbe) lahko uporabniki, postavljeni pred izvršena dejstva, lahko le kisko nasmehnejo. Arbitraža je zastavljena v smislu "kadija toži - kadija sodi". Pogodbe dejansko postavljajo uporabnike v vlogo servisa koncedentu in koncesionarju. Da bi za njih veljali zakoni, kot je Zakon o varstvu potrošnikov ali Stanovanjski zakon, je seveda iluzija, pot za zlorabe je na široko odprta in mnogi jo tudi učinkovito uporabljajo.

Cenik je netransparenten in zavajajoč. Takega omogoča Uredba s svojo nedorečenostjo in sporno členitvijo ključnih pojmov ter neupoštevanje realnih, dokazljivih in preverjenih normativov in standardov. Ni namreč vseeno, če se cena pregleda dimnika nanaša na uporabo sorazmerno drage opreme (kamera) in temu primerne procesa pregleda (trajanje in stopnja zahtevnosti), ali pa na manj kot minuto trajajoč pogled v zrcalo. Da o meritvah in monitoringu niti ne govorimo! Očitno avtor Uredbe ne pozna ZVO-1, ki enkratne meritve jasno ločuje od monitoringa (podana je razlaga pojmov), koncedent pa prav tako ne, saj dopušča, da koncesionarji izvajajo le enkratne, posamične meritve namesto predpisanega monitoringa.

Zaman v ceniku (ali Uredbi) iščemo osnove, s katerimi bi lahko utemeljili račune, ki jih za svoje storitve izstavljajo koncesionarji.

Namesto, da bi enostavno opredelili pregled dimnikov določenega tipa, namenjenih določenim kurilnim napravam in energentom, nas koncedent in koncesionar zavajata z različnimi "paketnimi" ponudbami nedoločljivih stroškov in vrednosti, kjer je edina nesporna komponenta cena.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za okolje in prostor, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) nanj v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika Jožeta Mihelčiča glede priprave akta o zaščiti vodnih virov za področje Bele krajine

Državni svet Republike Slovenije je na 2. seji, dne 9. 1. 2008, v skladu z 41. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) obravnaval **vprašanje državnega svetnika Jožeta Mihelčiča** glede priprave akta o zaščiti vodnih virov za področje Bele krajine in na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) sprejel naslednji

S K L E P :

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika Jožeta Mihelčiča in predlaga Ministrstvu za okolje in prostor, da vprašanje preuči in nanj odgovori.

Vprašanje Jožeta Mihelčiča se glasi:

Kdaj bo Ministrstvo za okolje in prostor pripravilo in sprejelo akt o zaščiti vodnih virov Blatnik in Brezovica oziroma akt o zaščiti vseh vodnih virov, ki se uporabljajo za javno oskrbo prebivalcev s pitno vodo na področju občin Črnomelj, Metlika in Semič oziroma celotne Bele krajine?

Obrazložitev:

Občine Črnomelj, Metlika in Semič so pobudo za zaščito vodnih virov Blatnik in Brezovica posredovale Ministrstvu za okolje in prostor 12. 12. 2006.

Ministrstvo za okolje in prostor je občine z dopisom št. 3552-51/2006 z dne 28. 12. 2006 seznanilo, da je pobudo sprejelo in da je pristopilo k pripravi akta o zaščiti vodnih virov za področje celotne Bele krajine. Od takrat občine nimajo informacij, v kateri fazi je sprejem akta o zaščiti vodnih virov v Beli krajini. Za čim hitrejšo pripravo in sprejem akta so zainteresirane vse belokranjske občine, posebej pa občina Semič, na področju katere se nahajajo vodni viri Blatnik in Brezovica.

* * *

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za okolje in prostor, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) nanj v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi **pobude** državnih svetnikov prof. dr. Janvita Goloba in prof. dr. Jožeta Mencingerja **glede prodaje državnega premoženja**

Državni svet Republike Slovenije je na 2. seji, dne 9. 1. 2008, v skladu z 41. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) obravnaval pobudo **državnih svetnikov prof. dr. Janvita Goloba in prof. dr. Jožeta Mencingerja** glede prodaje državnega premoženja in na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) sprejel naslednji

S K L E P:

Državni svet ponovno poziva Vlado Republike Slovenije in Državni zbor Republike Slovenije, da se opredeli do pobud Državnega sveta o prodajah državnega premoženja.

Obrazložitev:

Državni svet je v preteklem letu od aprila naprej večkrat obravnaval probleme in posledice nekritične prodaje državnega premoženja in najprej pozval Vlado, nato pa še Državni zbor, da o načinu prodaj oziroma privatizacijah državnega premoženja ponovno razmisli. Medtem so se vprašljive razprodaje podjetij tujcem (SIJ, Splošna plovba) oziroma nenavadne privatizacije (NKBM) nadaljevale. Ker se bodo po najavah Vlade prodaje (Telekom) in nenavadne privatizacije (Zavarovalnica Triglav) očitno pospešeno nadaljevale tudi v letu 2008, za odlaganje razprav o tem ni veliko časa.

* * *

Državni svet Republike Slovenije predlaga Vladi Republike Slovenije in Državnemu zboru, da pobudo preučita in v skladu s 96. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) nanjo v roku 30 dni odgovorita.

Sklep državnega sveta ob obravnavi **pobude** državnih svetnikov prof. dr. Janvita Goloba in prof. dr. Jožeta Mencingerja **glede udeležbe državnih svetnikov na slavnostnih sejah Državnega zbora**

Državni svet Republike Slovenije je na 2. seji, dne 9. 1. 2008, v skladu z 41. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) obravnaval pobudo **državnih svetnikov prof. dr. Janvita Goloba in prof. dr. Jožeta Mencingerja** glede udeležbe državnih svetnikov na slavnostnih sejah Državnega zbora in na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) sprejel naslednji

S K L E P:

Državni svet pobudo podpira in predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, naj pobudo preuči in nanjo odgovori.

Obrazložitev:

Državni svet je sestavni del parlamentarne demokracije, zato je nesmiselno, da na slavnostnih sejah člani Državnega sveta sedijo na tribuni za ugledne goste različnih institucij in tuje ambasadorje.

Obstoj Državnega sveta je določen z Ustavo in ga je mogoče odpraviti samo s spremembo Ustave. Občasne razprave politikov o njegovi nepotrebnosti zato kažejo le pomanjkljivo pravno zavest razpravljavcev. Koristnost Državnega sveta, ki jo sicer zmanjšuje strankarsko trgovanje za njegovo vsakokratno sestavo, bi bila še večja, če bi Državni zbor in Vlada vsaj včasih pretehtala njegove argumente in njegovih predlogov ne bi kar vnaprej zavračala. Tako bi Državni svet dejansko postal partner v oblikovanju pravnega sistema in posrednik med oblastjo in civilno družbo. Prisotnost članov Državnega sveta na slavnostnih sejah v dvorani Državnega zbora bi bila zato simbolnega pomena. Ima pa še povsem praktičen pomen. Udeležba poslancev Državnega zbora na slavnostnih sejah je največkrat slaba; slavnostne seje so dostikrat pred več kot pol prazno dvorano, kar krni ugled parlamenta, izziva posmeh TV gledalcev in je tudi žaljivo za govornike na teh sejah.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Državnemu zboru, da pobudo preuči in v skladu s 96. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) nanj v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi **pobude** državnega svetnika Vincenca Otoničarja, **da Državni zbor čim prej obravnava in sprejme Resolucijo o meji med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško**

Državni svet Republike Slovenije je na 2. seji, dne 9. 1. 2008, v skladu z 41. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) obravnaval pobudo **državnega svetnika Vincenca Otoničarja**, da Državni zbor čim prej obravnava in sprejme Resolucijo o meji med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško in na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) sprejel naslednji

S K L E P:

Državni svet podpira pobudo državnega svetnika Vincenca Otoničarja.

Državni svet ugotavlja, da so razmere v zvezi s slovensko-hrvaško mejo po uveljavitvi hrvaškega ZERP s 1. januarjem 2008 resne in zaskrbljujoče, zato naj:

1. Državni zbor nemudoma obravnava in sprejme Predlog Resolucije o meji med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško (ReMRSRH), ki jo je v Državnemu zboru vložila skupina poslancev (prvopodpisani Josip Bajc) dne 10. 7. 2006.
2. Državni zbor od Vlade Republike Slovenije zahteva, da izvede vzpostavitev stanja na meji z Republiko Hrvaško, kakršna je bila na dan 25. 6. 1991.
3. Državni zbor določi novo strategijo v zvezi s določitvijo državne meje med Republiko Hrvaško in Republiko Slovenijo.

Obrazložitev:

O predaji ali prodaji slovenskega morja ali slovenskega ozemlja tuji državi se nihče nima pravice z nikomer dogovarjati. Celoten Piranski zaliv je slovenski. Prav tako zaselki na levem bregu Dragonje in ozemlje na levem bregu Mure. Slovenija je imela in ima neomejen dostop na odprto morje. Tako je bilo stanje na dan osamosvojitve, dne 25. 6. 1991. O teh stvareh tudi ne more razsojati nobena arbitražna ali mednarodno sodišče.

Po slovenski ustavi in zakonodaji je za ta vprašanja (določanje meja, zunanjo politiko...) zadolžen Državni zbor Republike Slovenije. Nujno je, da Državni zbor nemudoma določi usmeritve, ki bodo zavezujoče za vse slovenske pogajalce. To je lahko resolucija o meji s Hrvaško.

Državni zbor se mora opredeliti do izhodišč za morebitno arbitražo, ki morajo sloneti na izhodiščih o nespornih slovenskih ozemljih in o slovenskem morju. Po mnenju Državnega sveta bo potrebno preko arbitraže ali sodišča poiskati pot za določitev meje na spornem delu ozemlja in na morju. Minimalno slovensko izhodišče za morebitno arbitražo o meji v Istri mora biti zgodovinska Občina Piran s Kaštelom in Savudrijo. Katastrski občini sta bili v nasprotju s specialnim statutom k Londonskemu memorandumu odvzeti Občini Piran in pripojeni Občini Buje.

Če Hrvaška ne razveljavi zakona o ekološko-ribolovni pasu, ki Sloveniji med drugim jemlje polovico Piranskega zaliva in ji zapira neomejen dostop na odprto morje, bi morala Slovenija sprožiti vse evropske mehanizme, vključno z začasno zamrznitvijo pogajanj o vstopu Hrvaške v EU.

Uveljavitev hrvaškega ZERP (Zaščitnega ekološko ribolovnega pasu) s 1. 1. 2008 namreč pomeni še eno poseganje po slovenskem morju, ukrep pa je tudi v nasprotju s podpisanim dogovorom med Slovenijo, Italijo in Hrvaško, da za države članice EU hrvaška ekološko ribolovna cona ne bo veljala.

Hrvaška se ni odpovedala prodaji zemljišč v lasti slovenskega sklada kmetijskih zemljišč in gozdov, kar pomeni nadaljevanje hrvaške politike izvršenih dejstev. Dosedanji slovenski načini odziva zgolj z diplomatskimi protestnimi notami očitno niso učinkoviti. Hrvaški politiki je potrebno povedati, da jo Slovenija sicer podpira na poti v EU, hkrati pa ji je treba tudi povedati, da si z neevropskimi metodami poseganja po tujem morju in ozemlju sama zapira pot v EU.

* * *

Državni svet Republike Slovenije predlaga Državnemu zboru, da pobudo preuči in v skladu s 96. členom Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) nanjo v roku 30 dni odgovori.

Prvi odstavek 86. člena poslovnika državnega sveta - državni svet sprejema sklepe iz svoje pristojnosti

Sklep državnega sveta o spremembi sklepa o organizaciji in delu službe Državnega sveta Republike Slovenije

Na podlagi četrtega odstavka 22. člena Zakona o javnih uslužbencih (Ur. l. RS, št. 56/2002) in 101. člena Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/1993, 14/1999, 2/2004, 18/2005 Odl.US: U-I-335/04-10, 86/2007) je Državni svet Republike Slovenije na 2. seji, dne 9. januarja 2008, sprejel

SKLEP

O SPREMEMBI SKLEPA O ORGANIZACIJI IN DELU SLUŽBE DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

1. člen

V Sklepu o organizaciji in delu službe Državnega sveta Republike Slovenije (št. 040-03/93-2/7 z dne 21. januarja 2004) se 6. člen spremeni tako, da se glasi:

"Sekretar Državnega sveta ima namestnika, ki ga imenuje Državni svet na predlog sekretarja Državnega sveta.

Namestnik sekretarja vodi in koordinira delo na področju priprave in poteka sej Državnega sveta in njegovih delovnih teles.

Namestnik sekretarja nadomešča sekretarja Državnega sveta v njegovi odsotnosti."

2. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po sprejemu v Državnem svetu Republike Slovenije.

* * *

Sklep državnega sveta o spremembi in dopolnitvi Akta o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi Državnega sveta Republike Slovenije

Na podlagi 9. člena Sklepa o organizaciji in delu službe Državnega sveta Republike Slovenije (št. 040-03/93-2/7 z dne 21. 1. 2004 in nadaljnje spremembe), Državni svet na predlog sekretarja Državnega sveta na 2. seji, dne 9. 1. 2008, sprejema

Akt o spremembi in dopolnitvi Akta o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi Državnega sveta Republike Slovenije

1. člen

V prilogi Akta o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi Državnega sveta Republike Slovenije (št. 040-03/93-2/7 z dne 17. 3. 2004 in nadaljnje spremembe) se izvrši naslednja sprememba:

1. V organizacijski enoti sekretariat Državnega sveta se sistemizira uradniško delovno mesto namestnik sekretarja Državnega sveta pod šifro DM 26 - v nazivu prvega kariernega razreda prve in druge stopnje - sekretar, višji sekretar; delo za nedoločen čas; zahtevana VII. stopnja univerzitetne ali visoke strokovne izobrazbe s specializacijo ali magisterijem, pravne, ekonomske ali druge družboslovne smeri; zahtevane delovne izkušnje 10 let; posebni pogoj državni izpit iz javne uprave in pooblastilo za dostop do tajnih podatkov - strogo tajno; znanje tujega jezika - višji nivo, vodstvene, komunikacijske in organizacijske sposobnosti; znanje 1 svetovnega jezika na višji ravni; delo z računalnikom; plačna podskupina C1; v stolpcu število DM se zapiše število "1".

Opis del in nalog namestnika sekretarja Državnega sveta :

- neposredna pomoč sekretarju Državnega sveta pri vodenju in koordiniranju dela na področju priprave in poteka sej Državnega sveta in njegovih delovnih teles;
- nadomeščanje sekretarja Državnega sveta v njegovi odsotnosti;
- druge naloge na najzahtevnejši stopnji po nalogu predstojnika;
- zagotavlja podporo državnim svetnikom pri njihovem delu.

2. V organizacijski enoti sekretariat Državnega sveta se v stolpcu "število DM" pod šifro DM 3 spremeni število DM s "7" na "6";

2. člen

Ta akt stopi v veljavo z dnem 10. 1. 2008 in ne pred objavo na oglasni deski Državnega sveta.

* * *

Sklep državnega sveta o merilih za izplačevanje sejin za opravljanje funkcije članov Državnega sveta in izplačil za opravljanje funkcije predsednika in sekretarja Državnega sveta

Na podlagi 46. in 62. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) ter 19., 23. in 86. člena Poslovnika Državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04, 18/05 in 86/07) je Državni svet Republike Slovenije na 2. seji, dne 9. 1. 2008, sprejel naslednji

SKLEP O MERILIH

za izplačevanje sejin za opravljanje funkcije članov Državnega sveta in izplačil za opravljanje funkcije predsednika in sekretarja Državnega sveta

1. člen

Če predsednik Državnega sveta Republike Slovenije opravlja funkcijo poklicno, ima pravico do plače v skladu z Zakonom o Državnem svetu in Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju.

Predsedniku Državnega sveta Republike Slovenije, ki opravlja funkcijo nepoklicno, za opravljanje funkcije pripada sejnina, ki je sestavljena iz stalnega in spremenljivega dela ter nadomestilo za dodatne naloge, ki se neposredno ne nanašajo na seje Državnega sveta in delovnih teles.

2. člen

Sekretar Državnega sveta Republike Slovenije, ki opravlja funkcijo poklicno, ima pravico do plače v skladu z Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju.

3. člen

Članom Državnega sveta se za nepoklicno opravljanje funkcije v Državnem svetu Republike Slovenije prizna sejnina, ki je sestavljena iz stalnega in spremenljivega dela. Stalni del sejnine se določi glede na funkcijo, ki jo opravlja član Državnega sveta in je vezan na uvrstitev v plačne razrede v razponu od 55. do 65. plačnega razreda. Višina stalnega dela sejnine je določena v skladu s 4. členom tega sklepa.

4. člen

Glede na funkcijo, ki jo opravlja član Državnega sveta, mu pripada stalni del sejnine v naslednji višini:

- I. predsednik Državnega sveta Republike Slovenije je upravičen do stalnega dela sejnine v višini 17,00 odstotkov od 65. plačnega razreda;
- II. podpredsednik Državnega sveta Republike Slovenije je upravičen do stalnega dela sejnine v višini 15,40 odstotkov od 62. plačnega razreda;
- III. predsednik komisije Državnega sveta Republike Slovenije in vodja interesne skupine sta upravičena do stalnega dela sejnine v višini 16,15 odstotkov od 59. plačnega razreda;
- IV. podpredsednik komisije Državnega sveta Republike Slovenije je upravičen do stalnega dela sejnine v višini 14,90 odstotkov od 57. plačnega razreda;
- V. ostali člani Državnega sveta Republike Slovenije so upravičeni do stalnega dela sejnine v višini 14,00 odstotkov od 55. plačnega razreda.

Članu Državnega sveta pripada stalni del sejnine samo po enem od kriterijev, in sicer po najvišjem.

Predsednik Državnega sveta Republike Slovenije za dodatne naloge, ki se neposredno ne nanašajo na seje Državnega sveta in delovnih teles, prejema nadomestilo v višini 1,25 povprečne plače na zaposlenega v Republiki Sloveniji.

5. člen

Za udeležbo na sejah Državnega sveta in sejah delovnih teles Državnega sveta imajo člani Državnega sveta pravico do spremenljivega dela sejnine:

- za udeležbo na seji Državnega sveta v višini 4,20 odstotkov od 55. plačnega razreda,
- za udeležbo na seji komisije Državnega sveta v višini 2,55 odstotkov od 55. plačnega razreda.

Za udeležbo na sejah interesne skupine imajo člani interesne skupine pravico do spremenljivega dela sejnine v višini 2,55 odstotkov od 55. plačnega razreda.

Za udeležbo na sejah kolegija predsednika Državnega sveta imajo člani Državnega sveta pravico do spremenljivega dela sejnine v višini 2,55 odstotkov od 55. plačnega razreda.

V primeru odsotnosti s seje Državnega sveta ali seje delovnega telesa Državnega sveta član Državnega sveta ni upravičen do spremenljivega dela sejnine.

Za korespondenčne seje Državnega sveta in delovnih teles se spremenljivi del sejnine ne obračuna.

Za članstvo v delovnih telesih Državnega zbora in medparlamentarnih organizacijah ter v primerih, ko so člani Državnega sveta poročevalci v Državnem zboru oziroma njegovih delovnih telesih, so člani Državnega sveta upravičeni do spremenljivega dela sejnine v višini 4,20 odstotkov od 55. plačnega razreda. Spremenljivi del sejnine v višini 4,20 odstotkov od 55. plačnega razreda pripada tudi državnemu svetniku, ki se udeleži seje

delovnega telesa Državnega sveta, katerega ni član, kot poročevalec ali predlagatelj sklepa delovnega telesa.

Za aktivno sodelovanje v medparlamentarni organizaciji Konferenca nacionalnih parlamentarnih delovnih teles, pristojnih za zadeve Evropske Unije ter Evropskega parlamenta (COSAC), so člani Državnega sveta upravičeni do spremenljivega dela sejnine v višini 4,20 odstotkov od 55. plačnega razreda.

6. člen

Z uveljavitvijo tega sklepa preneha veljati Sklep o merilih za izplačevanje sejin za opravljanje funkcije in plače za poklicno opravljanje funkcije predsednika ter sekretarja Državnega sveta z dne 11. 6. 2003 ter spremembe in dopolnitve sklepov z dne 8. 9. 2005 in 20. 3. 2007.

7. člen

Sklep začne veljati z dnem, ko ga sprejme Državni svet Republike Slovenije.